

РЕШЕНИЕ

№ 5224

гр. София, 03.08.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 45 състав, в публично заседание на 04.07.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Евгени Стоянов

при участието на секретаря Теменужка Стоименова, като разгледа дело номер **2304** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145-178 от Административнопроцесуалния кодекс, във вр. чл. 211 от Закона за Министерството на вътрешните работи (ЗМВР).

Производството е по реда на чл. 145 АПК, вр. чл. 194, ал. 2, т. 2 ЗМВР.

Образувано е по жалба на Л. М. А., ЕГН [ЕГН], постоянен адрес: [населено място], ж. к. Д., [жилищен адрес] етаж 5, ап. 18, чрез пълномощник адвокат Г. В., съдебен адрес: [населено място], [улица], област Софийска, срещу Заповед № 513з – 173 от 09.01.2023 г. на Директора на СДВР за налагане на дисциплинарно наказание „порицание“ на държавен служител, който заема ръководна длъжност в ОПШ при СДВР.

В жалбата се твърди, че заповедта е незаконосъобразна и неправилна, поради нарушение на материалния закон, на административнопроизводствените правила, и при несъобразяване с целта на закона. Жалбоподателят счита, че в нарушение на разпоредбата на чл. 205, ал. 4, т. 1 и т. 2 от ЗМВР, с писмо рег. № 513р – 106137 / 31.10.2022 г. по описа на СДВР на проверяващата комисия, незаконосъобразно е отказано на старши инспектор А. да получи копия от материалите, послужили за образуване на дисциплинарното производство. Според жалбоподателя, нарушени са материалноправните разпоредби на ЗМВР, доколкото приетите от дисциплинарно наказващия орган за установени основни елементи от фактическия състав на нарушението, не отговарят на изведените правни квалификации. В обстоятелствената част на оспорваната заповед било посочено, че жалбоподателят е допуснал

извършването на три отделни дисциплинарни нарушения. В диспозитива на обжалваната заповед липсва цифрово и текстово посочване на нормата на чл. 197, ал. 3 ЗМВР, която императивно указва, че на държавен служител, който е извършил две едновременно установени нарушения на служебната дисциплина, наказващият орган, след като определи наказание за всяко едно от тях, може да наложи по-тежкото от тях по реда на т. 1 и / или да наложи едно общо наказание в максимално предвидения размер по реда на т. 2 на същата алинея, което представлява неспазване на установената форма по смисъла на чл. 146, т. 2 от АПК. В жалбата се излага още, че в случая е налице превратно упражняване на власт от страна на дисциплинарно наказващия орган в нарушение на принципа, установен в чл. 6 АПК. Излагат се доводи, че Министърът на вътрешните работи е заявил пред определена медия, че по случая „С.“ „ще бъдат наказани всичките служители с различни по вид и тежест дисциплинарни наказания“. Иска се отмяна на заповедта.

В съдебно заседание жалбоподателят се представлява от адв. В., който поддържа жалбата. Представени са подробни писмени бележки по делото. Претендират се разноски в размер на общо 810 лева, за които е представен списък по чл. 80 от ГПК.

Ответникът - Директор на СДВР, чрез процесуалния си представител юрк. Д. Б. оспорва жалбата като неоснователна, като съображения излага в представените по делото писмени бележки. Прави искане за присъждане на юрисконсултско възнаграждение и възражение за прекомерност на адвокатския хонорар.

Софийска градска прокуратура, редовно призована, не участва в производството и не изразява становище по законосъобразността на оспорения акт.

Съдът, след като прецени поотделно и в съвкупност събраните по делото доказателства, доводите и становищата на страните, намира за установено от фактическа страна следното:

Жалбоподателят - Л. М. А. към датата на първото вменено нарушение – 25.04.2022 г. заема длъжност: Началник на 02 Група „Специализирана група за контрол, регулиране и осигуряване на мероприятия на 02 сектор „Контрол, регулиране и осигуряване на мероприятия“ към отдел „Пътна полиция“ при СДВР.

Със Заповед № 8121з-870/07.07.2022 г. на министъра на вътрешните работи е назначена комисия от Дирекция „Инспекторат“ – МВР с цел извършване на проверка на правомерността на действия на полицейски служители при извършване на проверки, водени преписки и разследвания, свързани с Г. К. С. - извършител на тежко пътно-транспортно произшествие (ПТП) в [населено място], [улица] на 05.07.2022 г.

В изпълнение на посочената заповед е издаден Доклад, с рег. № 4575р-1768 от 31.08.2022 г. (лист 207 и сл. от делото) на Дирекция „Инспекторат“ на МВР.

В доклада е посочено, че комисията е извършила проверка в СДВР и други структури на МВР на правомерността на действията на полицейски служители при извършени проверки, водени преписки и разследвания, свързани с Г. С. – извършител на тежко ПТП в [населено място], [улица] на 05.07.2022 г., включително проверка по сигнал вх. № 489700-5429/11.07.2022 г. на Фондация „Антикорупционен фонд“ за поставяне на Г. С. в привилегировано положение от полиция и прокуратура. Извършени са справки в автоматизираните информационни системи (АИС) на МВР относно въведени данни на Г. С. за извършени му проверки като водач на МПС от 2014 г., вкл. съставени актове за установяване на административни нарушения (АУАН), издадени електронни фишове, водени досъдебни производства.

Комисията е констатирала проверки на С. от служители на МВР, при които не са

установени административни нарушения и не е взето отношение. Според комисията жалбоподателят, най-общо в нарушение на основните си задължения по длъжностна характеристика, не е осъществил контрол върху свои подчинени.

По отношение на Л. М. А., ЕГН [ЕГН], е описано подробно, че на 25.04.2022 г., в 11:07 ч., в [населено място], на [улица], младши инспектор В. С. - младши автоконтрольор I степен в 02 група „Специализирана група за контрол, регулиране и осигуряване на мероприятия“ на 02 сектор „Контрол, регулиране и осигуряване на мероприятия“ към отдел „Пътна полиция“ (ОПП – СДВР) при СДВР, е извършил проверка на Г. С. в качеството му на водач на л. а. с рег. № С000007. При извършена проверка чрез радиостанция за отдалечен достъп (РСОД) в АИС „Пътна полиция“ младши инспектор С. не е констатирал нарушения на водача по ЗДвП. Установил е, че лицето не се издирва. Водачът е представил СУМПС, издадено в Конфедерация Швейцария. Към момента на проверката срещу водача Г. С. е бил с отнето СУМПС и е бил неправоспособен. С. е загубил придобитата правоспособност да управлява МПС по реда на чл. 157, ал. 4 от ЗДвП и не е възстановил правата си.

На 07.05.2022 г. в 21:50 ч. на [улица] в [населено място], младши инспектор Н. С. – младши автоконтрольор I степен в 02 група „Специализирана група за контрол, регулиране и осигуряване на мероприятия“ на 02 сектор „Контрол, регулиране и осигуряване на мероприятия“ към отдел „Пътна полиция“ (ОПП – СДВР) при СДВР, е извършил проверка на Г. С. в качеството му на водач на л. а. с рег. № С000007, чрез РСОД, като по сведение на служителя „не е имало проблем с автомобила“. Водачът е представил СУМПС, издадено в Конфедерация Швейцария. Към момента на проверката срещу водача Г. С. е бил с отнето СУМПС и е бил неправоспособен. С. е загубил придобитата правоспособност да управлява МПС по реда на чл. 157, ал. 4 от ЗДвП и не е възстановил правата си. Н. С. е трябвало да положи необходимите усилия, за да може да изясни всички факти и обстоятелства. Трябвало е да се провери, дали чуждото СУМП е издадено редовно. Прието е, че проверката е извършена формално.

На 08.06.2022 г., в 00:05 ч. на [улица] в [населено място], на [улица] в [населено място], младши инспектор Б. Г. – младши автоконтрольор I степен в 02 група „Специализирана група за контрол, регулиране и осигуряване на мероприятия“ на 02 сектор „Контрол, регулиране и осигуряване на мероприятия“ към отдел „Пътна полиция“ (ОПП – СДВР) при СДВР, е извършил проверка на Г. С. в качеството му на водач на л. а. с рег. № С000007 и на пътника в него. Проверката е извършена чрез РСОД и ОДЧ при ОПП – СДВР. Служителят Г. е установил, че Г. С. управлява с швейцарско СУМПС и е обявен за дискретно наблюдение. По случая е изготвена докладна записка, но водачът не е санкциониран. Към момента на извършване на проверката Г. С. е с бил отнето СУМПС и той е неправоспособен водач. Въпреки това Г. не е констатирал, че С. е загубил правоспособност да управлява МПС. Служителят не е извършил справка в АИС „Граничен контрол“.

В мотивите на обжалваната заповед е посочено, че старши инспектор Л. А. е трябвало да предприеме действия за извършване на контрол върху дейността на младши инспектори В. С., Н. С. и Б. Г., които са пряко подчинени именно на старши инспектор А.. Вмененият контрол в случая има за цел превенция и ограничаване на пропуските и нарушенията в практическата дейност на служителите. А. е трябвало да проявява интерес по отношение дейността на подчинените му служители и да взема отношение, както и да дава методически указания и да уеднаквява практиката в

техните действия.

Със Заповед № 513з – 8851 от 14.10.2022 г. за изменение и допълнение на Заповед № 513з – 8231 / 26.09.2022 г. за извършване на проверка по чл. 205, ал. 2 ЗМВР, издадена от Директора на СДВР К. М., е разпоредено проверката на данните за извършено дисциплинарно нарушение да се извърши и срещу други служители, включително и срещу Л. М. А. (л. 61 от делото). Посочено е, че трябва да се провери обстоятелството, дали А. е изпълнил свои основни служебни задължения, отразени в специфичната му длъжностна характеристика, а именно: да контролира дейности на групата, свързани с безопасността на движението и да оказва помощ и да контролира прилагането на АНД на групата, в предвидените от закона случаи, при установяване на административни нарушения.

По делото е приложена „справка“ рег. № 513р – 113835 от 21.11.2022 г. (л. 66). В нея са отразени резултатите от извършената проверка. По отношение на Л. М. А. е приобщена кадрова справка № 513р – 102240 / 19.10.2022 г. за професионален стаж и заеманите длъжности, награди и наказания в МВР на старши инспектор А.. Приложено е заверено копие на протокол за запознаване със специфична длъжностна характеристика № 513р – 60556 / 21.07.2021 г., специфична длъжностна характеристика № я – 11523 / 02.06.2015 г. В справката е отразено, че Л. М. А. работи в системата на МВР от 24.01.2000 г., по силата на Заповед № з – 242. По време на службата си в МВР Л. М. А. е награждаван, като са изброени конкретни заповеди (л. 118 от делото). Посочено е, че по време на службата на А. не са налагани дисциплинарни наказания.

В справката (л. 185 от делото, т. 41) е посочено, че комисията предлага по отношение на старши инспектор Л. М. А. - Началник на 02 Група „Специализирана група за контрол, регулиране и осигуряване на мероприятия на 02 сектор „Контрол, регулиране и осигуряване на мероприятия“ към отдел „Пътна полиция“ при СДВР, за извършено нарушение на служебната дисциплина по смисъла на чл. 194, ал. 2, т. 2 от ЗМВР „неизпълнение на служебни задължения“ от ЗМВР, за което съгласно чл. 200, ал. 1 ЗМВР „дисциплинарно наказание „порицание“ се налага за: т. 11 „неизпълнение на служебни задължения или на заповеди и разпореждания на министъра на вътрешните работи, заместник-министрите и главния секретар на МВР и на преките ръководители“, да се наложи дисциплинарно наказание „Порицание“ за срок от 6 месеца.

Дисциплинарно наказващият орган се е запознал със справката на дата 24.11.2022 г., като е положил резолюция „Да“.

По делото е представена покана за запознаване със справка № 513р – 113835 / 21.11.2022 г. и с материалите от извършена проверка по реда на чл. 205, ал. 2 от ЗМВР и даване на допълнителни писмени обяснения или възражения (л. 919 – 920 от приложението към делото). Поканата е връчена на А., като той е направил изрично възражение, че в случая не е налице редовно връчване, доколкото е нарушена разпоредбата на чл. 18а, ал. 4 АПК и чл. 47 АПК, доколкото изрично е посочен адрес, на който да се изпращат всички съобщения, призовки, покани и книжа, а именно на адрес на адв. В. – подпомагащо лице по смисъла на чл. 205, ал. 3 ЗМВР.

По делото е приобщена и покана за даване на писмени обяснения от дата 03.01.2023 г. (изписана като 2022 г. на лист 921 от приложението към делото). От страна на А. е направено същото възражение за нарушение на разпоредбите на чл. 18а, ал. 4 и чл. 47 АПК.

По делото се приобщени писмени обяснения от страна на Л. М. А., предоставени на дата 19.10.2022 г. на основание чл. 205, ал. 3 и ал. 4 ЗМВР. Върху обясненията е видна резолюция на директор на СДВР К. М.: „Приех обясненията“ с дата 24.11.2022 г.

В хода на дисциплинарната проверка на служителя е предоставена възможност да се запознае със заповедта за образуване на проверката. На 18.10.2022 г. в 10: 10 ч. старши инспектор А. се е запознал със заповедта в присъствието на подпомагащ служител – адв. Г. В.. Връчена му е покана за даване на писмени обяснения.

Прието е от дисциплинарно наказващия орган, че в случая не е изпълнено задължението за извършване на проверка за валидност на СУМПС, като в тази насока не са предприети никакви действия и не са извършени съответните справки. При проверката на данните за водача, съпоставката им с криминалистическите му регистрации, отнетата правоспособност и извършването на справка за задгранични пътувания, би имало за резултат надлежно изпълнение на вмененото от инструкцията задължение и пълноценна реализация на проверката на СУМП на Г. С.. Като резултат би се стигнало до установяването на неистинност на представеното СУМПС. На следващо място, би се стигнало до предотвратяване на извършването на нарушението от страна на този водач. Предвид нереализирането на полицейските правомощия в пълнота, този дължим резултат е останал нереализиран. Прието е от дисциплинарно наказващия орган, че неизвършването от страна на старши инспектор А. на контрол върху дейността на подчинените му служители (извършили проверка на С.) е довело до несанкциониране на водача навреме и допускането на същия да управлява МПС при положение, че е неспособен. Органът е посочил, че взема предвид и настъпилото на 05.07.2022 г. тежко ПТП, при което са загинали две лица. Навременните действия от страна на старши инспектор А. биха имали за цел предотвратяване извършването от Г. С. на последващи нарушения и престъпления.

Дисциплинарно наказващият орган е приел за безспорно установено, че А., като не е изпълнил вменените му задължения съгласно специфична длъжностна характеристика за длъжността: Началник на 02 Група „Специализирана група за контрол, регулиране и осигуряване на мероприятия на 02 сектор „Контрол, регулиране и осигуряване на мероприятия“ към отдел „Пътна полиция“ при СДВР, № я – 11523 / 02.06.2015 г. „да контролира дейности на групата, свързани с безопасността на движението“ и „да оказва помощ и контролира прилагане на АНД на групата в предвидените от закона случаи, при установяване на административни нарушения“ е извършил нарушение на служебната дисциплина по смисъла на чл. 194, ал. 2, т. 2 от ЗМВР: „неизпълнение на служебни задължения от ЗМВР, за което съгласно чл. 200, ал. 1 „дисциплинарно наказание „порицание“ се налага за“ т. 11 „неизпълнение на служебни задължения или на заповеди и распореждания на министъра на вътрешните работи, заместник – министрите и главния секретар на МВР и на преките ръководители“ от ЗМВР, се налага дисциплинарно наказание „порицание“ за срок от 6 месеца до 1 година.

Дисциплинарно наказващият орган е приел, че сроковете за налагане на дисциплинарно наказание по чл. 195, ал. 1 от ЗМВР не са изтекли. Едногодишният срок изтича на 25.04.2023 г., което е най-ранната дата на извършено нарушение от подчинения на старши инспектор А. служител. Д. срок от установяване на нарушението, според дисциплинарно наказващия орган, е започнал да тече от 21.11.2022 г., когато е изготвена справка № 513р – 113835 / 21.11.2022 г. по описа на СДВР и изтича на 21.01.2023 г.

При тези мотиви по отношение на Л. М. А. е наложено дисциплинарно наказание

„порицание“ за срок от 6 месеца, считано от датата на връчване на заповедта. Служителят е предупреден, че при извършване на друго дисциплинарно нарушение по чл. 200, ал. 1 ЗМВР в срока на наложеното наказание, ще му бъде наложено по-тежко дисциплинарно наказание. Посоченото е отразено в оспорената пред АССГ Заповед № 513з – 173 от 09.01.2023 г. на Директора на СДВР за налагане на дисциплинарно наказание „порицание“ на държавен служител, който заема ръководна длъжност в ОПП при СДВР. Заповедта е връчена на А. на дата 30.01.2023 г. в 13:45 ч.

По делото като свидетел е разпитан И. Х.. Той е служител в отдел „Пътна полиция“ на Столична дирекция на вътрешните работи като младши автоконтрольор в 01 сектор, 02 група. Същият заявява, че към посочения период - месеците април, май и юни 2022 година в отдел „Пътна полиция“ не са имали възможност да ползва система РЕСПЕР. Свидетелят Х. заявява: “Единствено се ползваше от Главна дирекция и то през работно време до 17:00 часа, при това чрез тяхната дежурна част.“ Към момента системата също не е налична в таблетите им. В таблетите не са имали пряк достъп до Граничен контрол. Към момента също нямат такъв достъп до система за граничен контрол. Свидетелят Х. заявява, че не съществува разпореждане, конкретна заповед или друго служебно указание, което да ги задължава при всяка проверка на чуждестранно свидетелство за правоуправление задължително да извършват граничен контрол. Изключение прави например Великобритания, доколкото там има определен 3 – месечен срок.

При така установените факти, като извърши по реда на чл. 168, ал. 1 от АПК цялостна проверка за законосъобразност на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 от АПК, Административен съд София – град достигна до следните правни изводи:

Жалбата е процесуално допустима, като подадена в законния срок от активно легитимирано лице, имащо правен интерес да оспори издадената заповед, която представлява подлежащ на съдебно обжалване индивидуален административен акт.

Разгледана по същество жалбата е основателна.

По силата на чл. 168, ал. 1 от АПК, съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 от АПК: дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административнопроизводствените правила и материално-правните разпоредби по издаването му, съобразен ли е актът с целта на закона.

Заповед № 513з-173 / 09.01.2023 г., е издадена от компетентен административен орган по чл. 204, т. 3 от ЗМВР – директорът на СДВР-МВР, разполагащ с правомощията и компетентността да издава заповеди за налагане на дисциплинарни наказания. По делото е безспорно установено, че жалбоподателят е служител по смисъла на ЗМВР, който факт се установи от представените по делото писмени доказателства.

При издаването на административния акт е спазена предвидената от закона форма съгласно чл. 59, ал. 2 от АПК. Спазено е изискването по чл. 59, ал. 2, т. 8 от АПК, според което административният акт следва да съдържа дата на издаване и подпис на лицето, издало акта, с означаване на длъжността му. В случая оспорената заповед отговаря на посоченото изискване – посочена е датата на издаването ѝ, както и длъжността на издателя ѝ. Оспорената заповед е издадена в съответствие на разпоредбата на чл. 210 от ЗМВР, същата съдържа нормативно изискуемите реквизити. В нея е посочено нормативното основание за издаването ѝ, в разпоредителната част са налице задължителните за изпълнение разпореждания на

директора на СДВР-МВР.

Оспорената заповед е издадена в съответствие с нормата на чл. 206, ал. 2 от ЗМВР, като при налагане на дисциплинарното наказание са взети предвид тежестта на нарушението и настъпилите от него последици, респективно обстоятелствата, при които е извършено нарушението, формата на вината и цялостното поведение на държавния служител по време на службата, както и дадените писмени обяснения от страна на жалбоподателя.

С писмена молба с вх. № 19343 от 22.05.2023 г. ответникът по делото представи допълнително като писмени доказателства утвърдени месечни графици за април, май и юни 2022 г. за работа на служителите от 02 група при 02 сектор при ОПП – СДВР. Видно от съдържанието на приложения месечен график с рег. № 4332р – 23796 / 03.05.2022 г. за изменение и допълнение на месечен график с рег. № 4332р – 2987 / 06.06.2022 г. на дата 07.05.2022 г. (датата, на която Н. С. е извършил проверка на Г. С.) жалбоподателят А. се е намирал в платен отпуск, считано от 01.05.2022 г. до 09.05.2022 г. Основателни са аргументите на процесуалния представител на жалбоподателя, че обективно няма как А. да е знаел, за осъществена проверка от негов подчинен служител. Тоест обективно не е било възможно А. да е знаел, че С. на посочената дата и час е осъществявал проверка на Г. С..

Действително по делото липсват каквито и да било доказателства, които да обосновават наличието на знание и надлежно служебно уведомяване на жалбоподателя за трите проверки на Г. С. за периода от 25.04.2022 г. до 08.06.2022 г. от тримата служители от 02 група при 02 сектор „К.“ към ОПП- СДВР. По делото са изискани и приложени ежедневни форми на отчет. Видно от тях на съответните дати са отразени колите и водачите, които са проверявани. Формите на отчет са представени с писмо вх. № 19344 от 22.05.2023 г. на Началник отдел „Пътна полиция“ при СДВР комисар К. (л. 370 от делото). Видно от ежедневната форма на отчет за 07.06.2022 г. (л. 371 – 372 от делото) Г. С. е спрял на дата 08.06.2022 г. в 00:02 ч. и е освободен в 01:28 ч., като е уведомен ОДЧ, респ. лицето, което е провело отвода след края на смяната. Видно от ежедневната форма на отчет за 07.05.2022 г. (л. 373 – 375 от делото) Г. С. е спрял на същата дата в 21:49 ч. и е освободен в 21:52 ч. Не е отразено да е уведомен ОДЧ. Уведомено е лицето, което е провело инструктажа при отвода след края на смяната. Формата за отчет от дата 25.04.2022 г. (л. 376 – 378 от делото) отразява проверка на Г. С. на бул. Ч. връх в [населено място], за времето 10:29 ч. – 10:46 ч. Липсват данни за това обстоятелство да е уведомен жалбоподателят А.. Уведомено е лицето, което е трябвало да проведе отвода на нарядите след края на смяната.

Основателни са аргументите на защитата, че описаната по-горе технология за уведомяване е съответна на разпоредбата на чл. 20, ал. 3 от Инструкция рег. № 8121з – 749 / 20.10.2014 г. на Министъра на вътрешните работи, която възлага конкретни задължения за служителите, заемащи изпълнителска длъжност по смисъла на чл. 143, ал. 1, т. 6 от ЗМВР – „Полицейски инспектор по Пътен контрол“ да осъществяват непосредствено изпълнение на дейността по контрол на пътното движение, като проверяват ежедневно и на място нарядите. Разпоредбата на чл. 74, ал. 2 от посочената Инструкция установява правилото, при приключване на работната смяна старшият на наряда да докладва за резултатите от дейността по пътен контрол, като предоставя данните от РСОД или в ежедневния отчет на хартиен носител в случай на липса или повреждане на РСОД, за което определеният служител за инструктаж и

отвод проверява отчета на извършената дейност и полага собственоръчно подпис за това.

Основателно е твърдението, изложено в писмената защита по делото от страна на процесуалния представител на жалбоподателя, че по делото липсват каквито и да било доказателства, че жалбоподателят А. е бил уведомен от тримата служители за осъществените от тях проверки на МПС с водач Г. С.. Посоченото означава, че е дискредитиран основният аргумент, който е довел до ангажиране на дисциплинарната отговорност на А.. Липсата на доказателства за уведомяване на А. при трите идентични случая прави обективно и субективно невъзможно да се направи извод, че той не е осъществил контрол върху свои подчинени.

В особена степен това важи за проверката от дата 07.05.2022 г., за която се установява, че А. е бил отпуска. Този факт се установява от приложения по делото график за работа на служителите от 02 – ра група, 02 сектор, сектор „К.“ за месец май (л. 365 от делото). Видно от този график А. не е осъществявал служебните си задължения за периода от 1 май 2022 г. до 9 май 2022 г. включително, поради ползване на отпуски (вж. легендата след таблицата, където буквата „О“ е означена като „отпуски“).

Всичко посоченото дотук в своята съвкупност води до извод, че А. не е бил уведомяван за проверките от своите подчинени. Нещо повече – за тези служители не е налице правно задължение да уведомяват Л. А.. Липсата на знание за определени факти изключва виновното изпълнение от страна на жалбоподателя, под формата на изпълнение на служебните задължения: „да контролира дейности на групата, свързани с безопасността на движението“ и „да оказва помощ и контролира прилагане на АНД на групата в предвидените от закона случаи, при установяване на административни нарушения“.

По делото е представена специфична длъжностна характеристика на Л. М. А. (л. 357 – 359 от делото). В нея действително е посочено, че трябва да контролира и подпомага осъществяването на административно – наказателната дейност в предвидените от закона случаи. Посочено е още, че длъжността „началник на група“ в 01 / 02 група „Специализирана група за контрол, регулиране и осигуряване на мероприятия“ на 02 сектор „Контрол, регулиране и осигуряване на мероприятия“ при СДВР предполага да се планира, контролира и пряко участва в дейности на групата, свързани с осигуряването на безопасността на движението. С тази длъжностна характеристика А. е запознат (видно от протокол от дата 21.07.2021 г. на л. 356 от делото) От мотивите на заповедта обаче не е ясно кое от тези задължения е нарушил А.. Вън и независимо от посоченото по-горе, че липсват доказателства А. да е знаел за извършването на проверките от страна на негови подчинени, дисциплинарното обвинение е написано по начин, който прави невъзможно да се установи с кои свои действия А. е нарушил посочените основни длъжностни задължения. Не може да се установи от мотивите на заповедта какво действие е трябвало да предприеме А. при всяка една от проверките на С.. Това действие трябва да е предвидено в длъжностната характеристика и да е посочено конкретно. В заповедта е посочено общо, че А. не е предприел „никакви действия“ и „не са извършени съответните справки“. Описано по този начин дисциплинарното нарушение остава напълно неясно.

В мотивите на заповедта е посочено, че деянието на А. е извършено виновно, с форма на вина „небрежност“. Съгласно чл. 11, ал. 3 от НК деянието е непредпазливо, когато деецът не е предвиждал настъпването на общественоопасните последици, но е бил

длъжен и е могъл да ги предвиди, или когато е предвиждал настъпването на тези последици, но е мислил да ги предотврати. В конкретния случай се твърди, че А. не е предвиждал настъпването на общественотоопасните последици, но е бил длъжен и е могъл да ги предвиди. Както вече беше посочено, обективно и субективно не е било възможно да се предвиди настъпването на общественотоопасните последици от страна на А..

Настоящият съдебен състав приема, че така установеното е достатъчно да обоснове материална незаконосъобразност на оспорената заповед. Същата трябва да бъде отменена като издадена в противоречие с материалноправните разпоредби на ЗМВР – основания за отмяна по силата на чл. 146, т. 4 ЗМВР.

За пълнота на изложението съдът намира, че в хода на дисциплинарното производство не са допуснати съществени процесуални нарушения – такива, които съществено са ограничили правото на защита на засегнатото лице или ако не бяха допуснати, органът би постановил акт в противен смисъл. Действително липсват доказателства за това, че всички заповеди, свързани със започването на проверката, са връчени на А.. Жалбоподателят обаче е упражнил в пълен обем правото си на защита пред съда. Непредставянето на копия от документите в хода на дисциплинарното производство също е нарушение на правилата на ЗМВР и АПК, но правото на защита е упражнено в пълен обем пред съда.

Предвид гореизложеното настоящият съдебен състав приема, че оспорената заповед е издадена от компетентен орган, в предвидената от закона форма, но в нарушение на материалния закон, поради което трябва да бъде отменена.

При този изход на спора и на основание чл. 143, ал. 1 АПК на жалбоподателя трябва да се присъдят сторените разноски за държавна такса в размер на 10 лв. и за адвокатско възнаграждение в размер на 800 лв. Неоснователно е възражението за прекомерност на размера на така претендираното адвокатско възнаграждение. Съгласно чл. 8, ал. 2, т. 3 от Наредба № 1/2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения размерът на минималното възнаграждение по дела по ЗМВР, каквото е настоящото, е 750 лв. Договореният и заплатен размер от 800 лв. е близък до минималния и напълно съответства на фактическата и правна сложност на спора, поради което не следва да бъде редуциран.

С оглед изхода на спора и по аргумент от противното на чл. 143, ал. 3 АПК, на ответника не се дължат разноски, като при отхвърляне на претенция за разноски, съобразно константната практика на ВКС, не се постановява нарочен диспозитив.

Така мотивиран, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Заповед № 513з – 173 от 09.01.2023 г. на Директора на СДВР за налагане на дисциплинарно наказание на държавен служител, който заема ръководна длъжност в ОПП при СДВР, с която на Л. М. А., ЕГН [ЕГН], му е наложено дисциплинарно наказание „порицание“ за срок от 6 месеца.

ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи да заплати на Л. М. А., ЕГН [ЕГН], направените по делото разноски в размер на 810 /осемстотин и десет/ лева.

Решението е окончателно не подлежи на обжалване на основание чл. 211 от ЗМВР.

СЪДИЯ: